

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: M. N., „X“**, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2010, č. j. „X“, o plném invalidním důchodu,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 4. 2010, č. j. „X“, o plném invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodla zamítavě ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2010, č. „X“, kterým jí s odkazem na ust. § 38 písm. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2009 není plně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 citovaného zákona, nýbrž je „toliko“ částečně invalidní podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona, když podle dotyčného posudku z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jí poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti jen o 50%, zatímco pro přiznání plného invalidního důchodu je nutný mít pokles nejméně o 66%.

V žalobě uvedla, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, a to s ohledem na obsah lékařské zprávy Centra klinické imunologie ze dne 19. 11. 2009. Vedle toho v lékařské zprávě ze dne 16. 3. 2010 je stanoveno, že žalobkyně má depresivní poruchu, chronický únavový syndrom, dominuje porucha kognitivních funkcí, hypersomnie a myalgie s tím, že dále bylo zjištěno, že maladaptace na stres je pod výrazným zhoršováním celkového stavu pod vlivem

stresu. Proto žalobkyně požaduje, aby v řízení před soudem byl opětovně přezkoumán její zdravotní stav a aby při tomto přezkumu byla zohledněna dotyčná lékařská zpráva ze dne 16. 3. 2010.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v rámci námitkového řízení byl opětovně posouzen zdravotní stav žalobkyně, přičemž dle vypracovaného posudku ze dne 31. 3. 2010 není žalobkyně plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nýbrž je částečně invalidní dle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona, a to do 31. 12. 2009. Bylo shledáno, že se nejedná o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 284/1995 Sb. umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani se nejedná o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 téže vyhlášky. Datum vzniku částečné invalidity u žalobkyně trvá ode dne 28. 10. 2008. Závěr o částečné invaliditě žalobkyně obsažený v posudku ze dne 31. 3. 2010 se přitom dle žalované shoduje se závěrem obsaženým v posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze dne 14. 12. 2009. Dále žalovaná uvedla, že od 1. 1. 2010 je žalobkyně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž se jedná o invaliditu druhého stupně ve smyslu ust. § 39 odst. 2 písm. b) téhož zákona, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyni poklesla pracovní schopnost o 60%. Závěrem žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem, a proto v takovém případě je rozhodnutí žalované závislé především na odborném lékařském posouzení. Proto navrhuje, aby byl v soudním řízení proveden důkaz příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, od kterého by se mělo odvíjet rozhodnutí ve věci.

V následně učiněné replice žalobkyně, která byla učiněna poté, co žalobkyni byl zaslán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, uvedla, že s tímto posudkem nesouhlasí a navrhuje přibrání znalce a vypracování znaleckého posudku o jejím zdravotním stavu. Na podporu svého tvrzení o zhoršení jejího zdravotního stavu pak přiložila lékařské zprávy ze dne 17. 1. 2011 MUDr. M. N., CSc. a MUDr. J. Č..

K nařízenému ústnímu jednání před soudem dne 28. 11. 2011 se žalobkyně bez jakékoliv omluvy nedostavila, ačkoliv k tomuto jednání byla řádně předvolána ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto soud s odkazem na ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomto ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám

napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobkyně nepochybila a že žaloba není tudíž důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Karlovy Vary, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 14. 12. 2009 posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že u žalobkyně je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 3, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50%, s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 6 odst. 4 a odst. 5 citované vyhlášky se nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 10. 2. 2010 výše citované prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o plný invalidní důchod s odůvodněním, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jí poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti jen o 50%, zatímco pro přiznání plného invalidního důchodu je nutný mít pokles nejméně o 66%, takže žalobkyni nadále náleží jen částečný invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž namítla, že lékařská zpráva Centra klinické imunologie, na kterou poukázala posléze i v žalobě, ze dne 19. 11. 2009 při rozhodování žalované o její plné invaliditě nebyla vzata v úvahu.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě žalobkyně ze dne 31. 3. 2010, který vypracovala příslušná posudková lékařka oddělení námitkové a odvolací agendy žalované. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla ke shodnému k závěru, že žalobkyně není plně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009, nýbrž je „toliko“ částečně invalidní podle ust. § 44 odst. 1 téhož zákona, kdy za datum vzniku invalidity bylo uvedeno 28. 10. 2008, s tím, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídající příloze č. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. jí značně ztěžuje obecné životní podmínky, avšak schopnost žalobkyně soustavné výdělečné činnosti poklesla o méně než 66%. Dále bylo konstatováno, že od 1. 1. 2010 se jedná o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Posudková lékařka oddělení námitkové a odvolací agendy žalované pak konstatovala, že u žalobkyně rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 4, písm. d) přílohy č. 2 k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které jí poklesla její pracovní schopnost o 60% s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky se nemění. Na základě tohoto nového posudku pak bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 10. 2. 2010 a námitky žalobkyně zamítnuty.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009 je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle odst. 2 a odst. 3 stejného paragrafu se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření

a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem. Přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. 1. 2010 je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně. Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 284/1995 Sb., a to pokud se jedná o posuzování invalidity do 31. 12. 2009, kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění v platném znění, a v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a to pokud se jedná o posuzování invalidity od 1. 1. 2010, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobkyně o plný invalidní důchod s odůvodněním, že sice u ní byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku jí poklesla míra pracovní schopnosti o 50%, ovšem pro vznik plné invalidity je nutný pokles minimálně o 66%. V rámci námitkového řízení pak byl posudek posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary v důsledku nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2010 revidován posudkovou lékařkou oddělení námitkové a odvolací agendy žalované toliko v tom směru, že byla zvýšena procentní míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na celkových 60%, na základě čehož bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni vydání napadeného

rozhodnutí, tj. ke dni 24. 4. 2010, podmínky invalidity, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky oddělení námitkové a odvolací agendy žalované ze dne 31. 3. 2010, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně a datu vzniku její invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a také datum vzniku její případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 24. 1. 2011. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (nález MUDr. Č. ze dne 26. 11. 2009, zprávy MUDr. N. ze dne 16. 3. 2010 a ze dne 19. 11. 2009, zprávy MUDr. N. ze dne 22. 9. 2009 a 16. 3. 2010, psychologické vyšetření PhDr. P. ze dne 23. 9. 2009 a ze dne 19. 11. 2009, propouštěcí zpráva MUDr. P. ze dne 19. 10. 2010), zdravotní dokumentace MUDr. Č., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a vyšetření žalobkyně při jednání komise odbornou lékařkou z oboru psychiatrie pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., když šlo o invaliditu druhého stupně a nikoliv o invaliditu třetího stupně. Komise dále uvedla, že k datu 31. 12. 2009 byla žalobkyně částečně invalidní podle ust. § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nikoliv plně invalidní podle ust. § 39 téhož zákona. Dle komise šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50%, nedosahoval však více než 69%. K 31. 12. 2009 dle komise šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, který však nedosahoval 66%, přičemž ani nešlo o schopnost soustavné výdělečné činnosti pro zdravotní postižení jen za zcela mimořádných podmínek.

Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla těžká deprese hodnocené dle kapitoly V., položky 4, písm. d) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 60% a tudíž jde o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Komise dále uvedla, že k datu vydání nebyla žalobkyně plně invalidní ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009, nýbrž pouze částečně invalidní dle ust. § 44 odst. 2 téhož

zákona, když její stav je třeba hodnotit jako depresivní poruchu těžkou, a tedy dle kapitoly V., položky 3, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 50%. Za datum vzniku invalidity pak komise shodně uvedla datum 28. 10. 2008. Vedle toho komise výslovně uvedla, že postižení žalobkyně nemohla hodnotit podle písm. e) položky 4 kapitoly V., a tedy jako zvláště těžké postižení, když u žalobkyně nebyly přítomny psychotické příznaky, dále dle dokumentace je zřejmé, že postižení nevedlo k nutnosti opakovaného poskytování ústavní péče v nemocnicích nebo v odborném léčebném ústavu a také se u žalobkyně nejednalo ani o závažné narušení výkonu téměř všech denních aktivit. Závěrem komise uvedla, že žalobkyně nebyla schopna vykonávat práce psychicky náročné, práce v riziku a práce ve směnném provozu. Naproti tomu dle komise byla žalobkyně obecně schopna vykonávat lehké a středně těžké práce dělnického charakteru, případně na zkrácený pracovní úvazek, za předpokladu dodržování doporučených režimových opatření.

Po zhodnocení výše predestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení a že posudek ze dne 24. 1. 2011, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobkyně byla přítomna při jednání komise a byla přeshetřena přítomnou odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem měli při zkoumání zdravotního stavu žalobkyně k dispozici i zprávy z Centra klinické imunologie ze dne 16. 3. 2009 a ze dne 19. 11. 2009, ohledně nichž žalobkyně v žalobě uváděla, že byly žalovanou pominuty v rámci její rozhodovací činnosti.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem se v posudkovém hodnocení přitom zcela shodli s posudkovou lékařkou oddělení námitkové a odvolací agendy žalované o tom, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla těžká deprese hodnocená dle kapitoly V., položky 4, písm. d) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 60% a tudíž jde o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Komise dále ve shodě s posudkovou lékařkou oddělení námitkové a odvolací agendy žalované uvedla, že k datu vydání nebyla žalobkyně plně invalidní ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009, nýbrž pouze částečně invalidní dle ust. § 44 odst. 2 téhož zákona, když její stav je třeba hodnotit jako depresivní poruchu těžkou, a tedy dle kapitoly V., položky 3, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 50%. Za datum vzniku invalidity pak komise shodně jako posudková lékařka oddělení námitkové a odvolací agendy žalované uvedla datum 28. 10. 2008. Na tomto místě soud poznamenává, že s těmito závěry vztahujícími se k období do 31. 12. 2009, tj. o částečné invaliditě žalobkyně, se shoduje i závěr posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 24. 1. 2011 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Je sice pravdou, že požadavek na vypracování znaleckého posudku za

účelem zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně vznesla žalobkyně v již shora zmíněné replice, poté co byla seznámena s tímto posudkem, ovšem tento návrh na dokazování nebyl ze strany žalobkyně jakkoliv blíže zdůvodněn. Dále je třeba uvést, že žalobkyně rovněž v průběhu soudního řízení neuvedla, z jakých důvodů nesouhlasí se závěry obsaženými v dotyčném posudku ze dne 24. 1. 2011 a proč by tento posudek nemohl být soudem vyhodnocen jako úplný a objektivní. Za tohoto procesního postoje žalobkyně a názoru soudu, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem náležitě zdůvodnila své závěry o invaliditě žalobkyně, kterým korespondují i závěry posudkové lékařky oddělení námitkové a odvolací agendy žalované ze dne 31. 3. 2010 a také lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2009, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř.s. rozhodl o tom, že nebude provádět další dokazování ve věci znaleckým posudkem za účelem zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť toto dokazování s ohledem na skutkové okolnosti případu vyhodnotil jako neopodstatněné a nadbytečné.

Na tomto místě soud poznamenává, že závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když žalovaná svým rozhodnutím správně potvrdila prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o přiznání plného invalidního důchodu, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 24. 4. 2010. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 24. 4. 2010 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami (jako tomu je v případě lékařských zpráv ze dne 17. 1. 2011 MUDr. M. N., CSc. a MUDr. J. Č.), v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se do 31. 12. 2011 podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Po 1. 1. 2012 se

kasační stížnost podává přímo u Nejvyššího správního soudu. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. listopadu 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická